

Arrest

nr. 261 580 van 4 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS loco advocaat J. HARDY en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Teheran. U werkte in Iran als kapper van 1381 à 1382 (2002 à 2004) tot uw vertrek uit het land (i.e. september 2019). U werd geboren als moslim. U werd als kind verplicht om mee te doen aan de ramadan en aan het islamitisch gebed door uw streng gelovige familie. U kende moeite met de islam omdat u er geen rust van kreeg, omdat u moeite had met de verplichtingen in de islam en omdat de koran in het Arabisch opgesteld was en u hier niets van begreep. Op de leeftijd van 15 jaar werd u zo onverschillig tegenover de islam dat u depressief werd. Dit kwam mede omdat u niet in uw eigen taal met uw god kon spreken. U nam sindsdien niet meer actief deel aan de islam. U bad nog wel maar u ging niet meer naar de moskee en u nam stiekem niet meer deel aan de ramadan. Om uw familie toch tevreden te stellen, zei u de Arabische

zinnen uit de koran mee. Van uw 20e tot uw 25e had u verschillende kritische vragen over de islam. U stelde deze aan uw klanten uit de kapperszaak. Naarmate u ouder werd beseftte u dat degenen die in de koran geloven hypocriete mensen zijn die liegen. In 1384 (2005 à 2006) huwde u met FA. (...). Haar familie was echter nog strenger gelovig in de islam. In 1388 (2009 à 2010) scheidde u van uw echtgenote. Sindsdien bad u niet meer. In 2017 kwam er een klant, Edmond, bij u in de kapperszaak. Hij kwam elke 2 weken langs bij u en hij was een zeer rustig persoon. Omdat hij zoveel rust uitstraalde en omdat hij altijd over god praatte, besloot u hem ongeveer in mei 2019 te vragen waarom hij zoveel rust uitstraalde en over welke god hij het had. Toen vertelde Edmond u dat hij christen was. U wou meer te weten komen over het christendom en Edmond zei dat hij na twee weken opnieuw zou langskomen en u hierover meer vertellen. Na twee weken kwam hij opnieuw langs en praatten jullie over het christendom. Twee weken na dit gesprek, namelijk eind khordad 1398 (juni 2019) kwam hij nog een keer langs en toen vroeg hij u om mee te gaan naar een bepaalde plaats. U besloot om hiermee in te stemmen. In de auto legde hij u uit dat hij u zou meenemen naar een huiskerk. Hij wees u bovendien op de gevaren die bij een bekering komen kijken. U besloot in te stemmen met Edmond zijn voorstel en ging met hem mee naar de huiskerk in Karaj. Tijdens de viering van die huiskerk hoorde u broeder Said prediken. Door wat u hoorde op dat moment werd u zo geraakt dat u besloot om u meteen te bekeren. U ontving die dag ook een bijbel. Sindsdien ging u elke week één of tweemaal naar de huiskerk. In totaal ging u tien keer naar de huiskerk. In mordad 1398 (juli/augustus 2019) werd u opgebeld door Edmond die zei dat er leerlingen van de huiskerk gearresteerd waren. Hij zei dat u niet meer naar huis kon gaan. U besloot naar een vriend van u, Sharham, die in het Noorden van Iran woonde, te vluchten. Na vier of vijf dagen belde u uw vader. Hij was toen kwaad op u. U wist toen niet dat er agenten waren langs geweest bij uw vader thuis om u te zoeken. Hij was dan weliswaar kwaad maar hij wou u op dat moment niet op de hoogte stellen van de huiszoeking. Na 23 dagen bij Sharham verbleven te hebben verliet u Iran. Uw vader hielp u om uw vertrek te regelen. U verliet Iran op 12 september 2019 aan de hand van uw eigen paspoort, voorzien van een door een smokkelaar geregeld visum. U reisde met het vliegtuig, met een transit in Qatar, naar Kroatië. U reisde vervolgens via Bosnië-Herzegovina, Italië en Frankrijk om zo naar België te komen. U kwam in België aan op 15 december 2019. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 18 december 2019. In België bezoekt u de Iraanse kerk in Langemark en u neemt eveneens deel aan de Bijbelstudie die hier plaatsvindt. Op 12 juli 2020 werd u gedoopt in de kerk van Langemark. U bent op facebook actief onder de naam M.A. (...). Dit is een openbaar profiel waarop u sinds juli 2020 regelmatig christelijke boodschappen plaatst. In april à mei 2020 liet uw moeder u weten dat er twee keer agenten zijn langsgekomen bij uw ouderlijk huis en ook één keer in uw kapperszaak. Dit vond plaats in de herfst van 2019. Er vond toen een huiszoeking plaats waarbij uw bijbel in beslag werd genomen. In juni à juli 2020 begon uw schoonbroer, A.J. (...), vragen over u te stellen aan uw moeder. Hij is werkzaam bij een rechtbank in Iran en wil u laten arresteren omwille van uw bekering. U vreest bij terugkeer geëxecuteerd te worden of een levenslange celstraf te krijgen. U bent in het bezit van uw originele melikaart.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u verder de volgende documenten voor: een kopie van uw shenasnameh (geboorteboekje), uw originele kaart van uw legerdienst, uw originele scheidingsakte, een kopie van de melikaarten van uw zussen, een kopie van de shenasnameh van uw zussen, een kopie van de shenasnameh van uw ouders, uw doopcertificaat, twee getuigenissen van M.F. (...) over uw geloofsactiviteiten in België, de identiteitskaart van M.F. (...) en een USB-stick met de volgende inhoud: 41 foto's van een groep personen, waaronder u, die christelijke vieringen houden. Er zijn ook foto's van personen, waaronder u, die aan het studeren zijn en die bepaalde zaken met elkaar bespreken. Er zijn ook foto's van het gebouw waar de vieringen plaatsvinden: "het lichtfront, evangelische gemeente". Verder is er ook nog 1 foto van u die aan een Christusbeeld staat. Daarnaast is er 1 foto van een skype-meeting met de deelnemers aan de christelijke vieringen. Tot slot staan er ook 2 foto's op van personen met Arabische teksten onder. Verder staan er de volgende video's op de USB-stick: verschillende video's waarbij er tijdens een viering in het Nederlands of in het Engels wordt gezongen, een video waarbij u wordt gedoopt, een video waarbij u spreekt tijdens een viering, een video waarbij 2 personen prediken. De ene vertelt in het Nederlands en dit wordt door de andere persoon telkens vertaald naar het Engels. Verder ook een video waarbij een persoon predikt over een passage uit de bijbel en een video waarbij een persoon vertelt waarom ze samen studeren. Dit wordt telkens vertaald naar een andere taal. Daarnaast nog een video waarbij een Arabische tekst verschijnt. De video is afkomstig van het medium Turk Xabarlari. Tot slot een video waarbij een Arabische tekst verschijnt. Nadien wordt er een man geblinddoekt naar een executie gebracht.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Er dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst gaf u aan dat u voor uw bekering worstelde met bepaalde zaken uit de islam (Notities persoonlijk onderhoud d.d. 26.08.2020 (CGVS 1), p. 13-14). U stelde hierover kritische vragen aan klanten die u niet persoonlijk kende. U voegde er aan toe dat zij kwamen en gingen (CGVS 1, p. 14). U stelde hen vragen over het dragen van een hijab, over het nuttigen van alcohol en over het offeren van dieren. U stelde tevens de muharram (één van de heilige maanden in de islam) in vraag (CGVS 1, p. 13-14). Dat u dergelijke fundamentele zaken uit de islam in vraag zou stellen in een streng religieus land zoals Iran (waarbij u zelf aangeeft dat het in vraag stellen van de islam een zonde is en dat men er zeer voorzichtig mee moet zijn; CGVS 1, p. 13) en dat u dit doet tegenover personen die u amper kent, is ongeloofwaardig. Bovendien wist u dat deze personen in het verleden deelnamen aan de muharram en hierbij aan zelfverminking deden (CGVS 1, p. 14). Dat u desondanks toch het risico neemt om de islam in vraag te stellen, is allesbehalve geloofwaardig. De repliek die u hier maakt – dat u twijfelde dat de fout bij u lag en dat u meer wou te weten wou komen over deze personen – doet geen afbreuk aan deze vaststelling (CGVS 1, p. 14).

Daarnaast komt uw geloofwaardigheid verder in het gedrang door uw verklaringen omtrent uw bekeringsproces. Zo geeft u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud aan dat u een eerste gesprek met Edmond had over het christendom en dat hij u een maand en half na dit gesprek meenam naar de huiskerk (CGVS 1, p. 15). Iets verder voegt u er echter aan toe dat het tweede gesprek twee weken na het eerste gesprek plaatsvond. Nog eens twee weken later hebben jullie het derde gesprek en u meent dat hij u bij dat derde gesprek meenam naar de huiskerk (CGVS 1, p. 15). Afgaande op deze laatste verklaringen vond het derde gesprek – en dat u dus meeking naar de huiskerk – dus echter plaats na 4 weken en niet na de maand en half die u eerder schetste. Hiermee geconfronteerd geeft u de repliek dat u een tweede gesprek had na twee weken. U meent dat u twee weken daarna nog een gesprek had. En u voegt er aan toe dat u twee weken na dit gesprek nog een gesprek had (CGVS 1, p. 15). Dergelijke inconsistente verklaringen brengen uw geloofwaardigheid nog verder in het gedrang. Verder is het weinig geloofwaardig dat u reeds na drie gesprekken van ongeveer een uur (CGVS 1, p. 15-16) beslist om toe te treden tot de huiskerk en dat u meteen bij die eerste kennismaking met de huiskerk u besluit om u te bekeren tot het christendom (CGVS 1, p. 15-16). Dat u zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, quod non in casu.

Verder haalt u aan dat u grote moeite had met de islam omdat deze religie in het Arabisch moest aanbeden worden. U haalt dit op verschillende momenten aan tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p. 10, 12 en 13 en CGVS 3, p. 4-5). U geeft hierbij zelfs aan dat u dermate moeilijkheden had met het feit dat u in het Arabisch met uw god moest spreken en dat u zo u niet met uw god kon praten dat u depressief werd (CGVS 1, p. 12). In die context is het dan ook compleet ongeloofwaardig dat u er geen problemen mee hebt dat er voor uw nieuwe geloof in België vaak in het Nederlands of in het Engels gezongen, gebeden of gepraat wordt en dat u deze woorden die u niet begrijpt zomaar mee uitsprekt (CGVS 3, p. 4-5). Dat u hulp kunt vragen aan P. (...), een tolk, volstaat niet als verklaring (CGVS 3, p. 5). Er kan immers in alle redelijkheid van uitgegaan worden dat u in Iran waar nodig ook een Farsi-vertaling van het Arabisch kon verkrijgen. Dat u daarbij verder aangeeft dat u aan het prediken bent, volstaat evenmin om dit te verklaren (CGVS 3, p. 5). Deze vaststelling wordt nog versterkt door het feit dat er uit de verklaringen van M.F. (...) over uw geloofsactiviteiten in België blijkt dat het wegens de taalbarrière niet makkelijk voor u was om de online geloofsactiviteiten tijdens de coronapandemie te volgen.

Ook uit uw verdere geloofsactiviteiten in Iran blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen. Zo werd u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud gevraagd of u buiten het bijwonen van de diensten van de huiskerk nog andere activiteiten had voor uw geloof in Iran. Er werd u zelfs het voorbeeld gegeven van het bestuderen van de bijbel (CGVS 1, p. 17). U gaf echter aan geen andere activiteiten te hebben (CGVS 1, p. 17). Bij uw derde persoonlijk onderhoud komt u daar echter op terug en stelt u dat u de bijbel las in Iran (Notities persoonlijk onderhoud d.d. 25.11.2020 (CGVS 3, p. 14). Geconfronteerd met uw tegenstrijdigheid geeft u de repliek dat u het lezen van de bijbel niet als een activiteit voor uw geloof beschouwt (CGVS 3, p. 14). Deze repliek volstaat uiteraard niet om de tegenstrijdigheid te verklaren aangezien u dit als voorbeeld werd gegeven tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p. 17). Bovendien antwoordde u, nadat u gevraagd naar welke activiteiten u in

België had voor uw geloof, dat u het heilige boek leest. U beschouwt het lezen van de bijbel aldus wel als een geloofsactiviteit (CGVS 1, p. 21). Verder is het zeer opmerkelijk dat u aangeeft dat er om veiligheidsredenen roepnamen gebruikt werden in de huiskerk maar dat u zelf geen roepnaam had (CGVS 1, p. 18 en CGVS 3, p. 12-13). Het is des te opmerkelijker dat uw komst op voorhand afgestemd werd (CGVS 3, p. 11) maar dat u niet werd meegedeeld dat u best een roepnaam zou gebruiken (CGVS 3, p. 12). Bovendien wees Edmond u in de auto onderweg naar de huiskerk op de gevaren die bij een bekering komen kijken (CGVS 1, p. 11). Dat u op dat moment niet ingelicht werd dat u om veiligheidsredenen best een roepnaam koos, is op zijn minst opvallend te noemen.

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen geloof te kunnen hechten aan uw beweerde bekering in Iran en de daaraan gekoppelde vluchtmotieven.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van uw initieel voorgehouden asielrelaas waarom u uw land van herkomst bent ontvlucht en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, heeft de verderzetting van uw geloofsactiviteiten in België duidelijk een opportunistisch karakter dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Het feit dat u een doopattest en een video van uw doop heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid en oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. U kan eenvoudigweg gedoopt zijn vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om dit te kunnen aanwenden bij uw verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft uw facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat uw bewering dat u christelijke zaken post sinds de eerste dag naar België kwam niet in overeenstemming is met de gevonden informatie. Uit een raadpleging van uw facebookprofiel blijkt dat u een account hebt aangemaakt in december 2019 maar dat uw eerste christelijke boodschap dateert van 1 juli 2020. Dit doet opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien kan er, gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. U meent dat u de Ettelaat van Iran sterk is en dat er in het verleden priesters zijn gearresteerd (CGVS 1, p. 4). Dit zijn echter geen concrete indicaties dat uw facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot kan wat betreft de vaststelling dat er tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud moeilijkheden waren met het tolken van uw verklaringen (CGVS 2, p. 11) opgemerkt worden dat uw verklaringen afgelegd in het kader van het tweede onderhoud niet werden gebruikt in de analyse van uw verzoek.

Uw documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw identiteit en die van uw familie, uw herkomst en het vervullen van uw legerdienst staan niet ter discussie, net zomin als uw scheiding. Uit de getuigenissen van M.F. (...) en zijn bijbehorende identiteitskaart en uit de foto's en video's waaruit uw christelijke activiteiten van u en de geloofsgemeenschap van België blijken, komt niet naar voor dat deze activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Deze kunnen eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden bij uw verzoek om internationale bescherming. De video's en foto's die u hebt overhandigd waarmee u de gebreken binnen de islam en de slechte behandeling van christenen in Iran wil aantonen laten evenmin toe om bovenstaande conclusie te wijzigen. Deze zeggen immers niets over de oprechtheid van uw bekering. Het doopcertificaat en de video van uw doopsel werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op de:

"Appreciatiefout en schending van :

- de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ;*
- de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen ;*
- het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt".*

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de aangevoerde bepalingen en beginselen.

Verzoeker gaat vervolgens in op de algemene situatie voor personen die christen zijn of als dusdanig worden beschouwd in Iran.

Hij benadrukt in dit kader dat christenen er worden onderdrukt en voert aan:

"Er kan niet worden betwist dat christenen, in Iran, vervolgd worden.

Rapport "Violations against Christians in Iran":

(...)

UK Home Office:

(...)

Amnesty:

(...)

Rapport van de "Special Rapporteur on the situation of human rights in the Islamic Republic of Iran":

(...)

Volgens de Canadian Immigration Board, is het ook zo voor personen die activiteiten doen die beschouwd zijn als christen:

(...)

Volgens OSAR maakt het de Iraanse autoriteiten niet uit of men eindelijk "echt" bekeerd is, want wat ze waarnemen is een verraad voor het Westen:

(...)

De asiëldossiers van Christenen, en zelfs van mensen die beweren christen te zijn, moeten dus met een verhoogde zorgvuldigheid worden behandeld aangezien een objectieve risico bestaat tot vervolging bij geval van terugkeer.

Er is een doordringend antiwesters discours in Iran:

(...)

Uw Raad heeft al de gelegenheid gehad om zich over deze kwestie uit te spreken:

(...)

In het document "Algemeen ambtsbericht Iran - maart 2019":

(...)

Wat betreft tot het doorzoeken van huiskerken:

(...)"

Verder gaat verzoeker in op de onderdrukking van sociale netwerkgebruikers in Iran. Daarbij doet hij gelden:

"COI Focus Iran (Internetmonitoring en sociale media van 05.11.2019) (stuk 11) legt uit dat "de overheid baseert zich bij de vervolging van internet - en sociale mediagebruikers op verschillende wetgevingen:

(...)

Het legt uit ook dat :

(...)

In het rapport van COI Focus Iran wordt er echter op gewezen dat de Iraanse autoriteiten zeer actief zijn in het monitoren van sociale netwerken en dat hun controle toeneemt :

(...)

Hoewel de Iraanse autoriteiten niet weten hoe ze alle internetgebruikers in Iran moeten controleren, zijn ze toch in staat om "viseren personen die een gevaar en een bedreiging zouden betekenen voor de legitimiteit van de staat". (COI Focus Iran, pg. 24)

(...)

(CGVS 3, pg. 13)".

Verzoeker stelt verder dat hij nood heeft aan internationale bescherming op grond van een aantal elementen die door het CGVS niet worden betwist. Hij stelt:

"Verzoeker vreest dat hij bij zijn terugkeer in Iran zal worden vervolgd wegens de opeenstapeling van bepaalde elementen, waarvan sommige niet door het Commissariaat-generaal worden betwist.

Deze elementen worden derhalve geacht te zijn vastgesteld:

- *Het feit dat verzoeker regelmatig naar een Iraanse kerk in Brussel gaat;*
- *Het feit dat verzoeker gedoopt is;*
- *Het feit dat verzoeker een voldoende grondige kennis van de godsdienst heeft;*
- *Het feit dat verzoeker in België asiel heeft gevraagd;*
- *Het feit dat verzoeker een Facebook-profiel hanteert waarop hij zijn geloof in het christendom tot anderen deelt.*

Deze elementen alleen al volstaan om aan te tonen dat er een reëel en persoonlijk risico op vervolging bestaat.

In Iran, beschouwen inderdaad de autoriteiten alles uit het Westen als een bedreiging.

Het feit dat men Iran is ontvlucht om naar België te komen, o fortiori om asiel aan te vragen, kan al een indicatie zijn voor verraad en vervolgens, een reden om verzoeker te vervolgen. Zijn religieus engagement in België is bevestigd en bekend (openbaar op facebook).

Het feit dat de verwerende partij de oprechtheid van zijn bekering in twijfel trekt - quod non in cosu – is irrelevant: hij zal hiervoor worden vervolgd. Verzoeker wordt beschouwd als een christen, bekeerd, en vijand van de Iranese regime (art. 48/3 §5 Vw).

Het feit dat verwerende partij van mening is dat verzoeker geen probleem ondervond in Iran voor zijn vertrek is ook irrelevant.

Volgens UNHCR(Guidelines) :

(...)

Verzoekers' profiel, het feit dat hij zich bekeerde, het feit dat verwerende partij de aanwezigheid van verzoeker in de kerk in België niet betwist, het feit dat hij gedoopt is, het feit dat hij een gemeenschap van christenen en vluchtelingen in België bezoekt, het feit dat hij asiel in België heeft aangevraagd, het feit dat hij religieuze boodschappen op sociale netwerken plaats, moeten op zijn minst een zorgvuldige analyse van zijn asielaanvraag vereisen en zijn vrees voor vervolging moeten staven.

Uw Raad heeft echter al de gelegenheid gehad zich uit te spreken over het belang om zeer voorzichtig tewerk te gaan, en het voordeel van de twijfel te gunnen, wanneer er sprake is van grootschalige vervolgingen :

(...)

In het onderhavige geval, algemene informatie over de ernstige onderdrukking van tegenstanders van het Iraanse regime en het extreem vijandige sociale klimaat ten aanzien van activiteiten tegen de islamitische religie (door christenen) moet ertoe brengen een zeer hoge mate van voorzichtigheid en de verzoeker het voordeel van de twijfel te verlenen.

Uw Raad had ook al overwogen dat er rekening moest worden gehouden met de bijzonder moeilijke politieke en etnische context die in het land heerst:

(...)

De leerstellingen van dit arrest houden met de grootst mogelijke voorzichtigheid rekening met de algemene context (in dit geval de veiligheid en de etnische afkomst) van Guinee om de aanspraken op internationale bescherming aan te houden, wat in casu had moeten gebeuren.

Evenzo heeft uw Raad in zijn arrest nr. 238.966 opgemerkt dat :

(...)

Het staat vast dat indien de Iraanse overheden op de hoogte zijn/worden van verzoekers' overtuigingen en activiteiten, hij vervolgd zal worden.

Hoewel sommige elementen van zijn verhaal als niet geloofwaardig zijn bevonden door verwerende partij, blijft het een feit dat de hele situatie van verzoeker - en het bewijsmateriaal - moeten worden geanalyseerd om zijn behoefte aan bescherming te kunnen beoordelen :

(...)

In casu, werd verzoekers' aanvraag niet op een zorgvuldige manier behandeld. Inderdaad, het dossier werd alleen "a charge" onderzocht en het CGVS verwijst in zijn beslissing naar een vermeende gebrek aan geloofwaardigheid die echter niet overtuigend is, gezien de beschikbare objectieve gegevens, en

die hieronder aangevochten zal worden. De elementen die door het CGVS worden behouden enkel betrekking hebben met secundaire feiten die de algemene geloofwaardigheid van verzoeker zouden ondermijnen maar nergens wordt er naar de redenen van verzoekers bekering verwezen, naar zijn kennis van de christelijke religie, naar de diepe overtuiging van zijn bekering, die wel geloofwaardig zijn. Het CGVS wijst op secundaire elementen van verzoekers asielaanvraag om daaruit af te leiden dat het niet gelooft in de oprechte bekering van verzoeker. Dit is niet de juiste aanpak.

Het CGVS had zich eerst moeten informeren naar de bekering van verzoeker, naar zijn kennis en verwachtingen van de christelijke religie, naar zijn godsdienstige overtuigingen, naar zijn religieuze dagelijkse praktijken en hoe de religie zich in zijn dagelijks leven uitdrukt om uiteindelijk te kunnen vaststellen of deze al dan niet overtuigd is door de bekering van verzoeker. Dit werd niet gedaan. Er werd nergens in de bestreden beslissing naar de diepgaande overtuigingen van verzoeker verwezen, in tegendeel, deze wordt weggeveegd door elementen die daarmee niets te maken hebben.

Indien het CGVS had gewezen op een gebrek aan kennis van de christelijke godsdienst, overbodige opmerkingen over de redenen voor de bekering van verzoekster, een flagrant gebrek aan belangstelling voor de christelijke godsdienst, dan had het kunnen concluderen dat het duidelijk niet overtuigd was van de bekering van verzoeker, maar de argumenten die in de bestreden beslissing worden aangevoerd laten deze conclusie niet toe, aangezien zij vreemd zijn aan de vraag of verzoekster al dan niet christelijk is.

Vervolgens, in gevallen waarin twijfel bestaat over de realiteit van bepaalde feiten of over de oprechtheid van verzoeker, neemt de uitdrukking van die twijfel niet weg dat men zich moet ondervragen over het bestaan van een vrees voor vervolging, die ondanks die twijfel voldoende kan worden aangetoond aan de hand van de elementen van de zaak die als vastgesteld worden beschouwd.

Zelfs als bepaalde "grijze zones" na dit beroep zouden blijven bestaan, vanwege de lange periode die is verstreken sinds de vaststelling van bepaalde feiten, moet de vluchtelingenstatus worden toegekend in het licht van de hieronder genoemde factoren of moet op zijn minst worden vastgesteld dat de analyse die de verweerder heeft uitgevoerd, ontoereikend is.

Verzoeker heeft zich oprecht ingespannen om zijn verzoek te onderbouwen met alle elementen waarover hij beschikt, heeft consistente en aannemelijke verklaringen afgelegd en heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo snel mogelijk ingediend.

Een zorgvuldige en voorzichtige analyse leidt ertoe te besluiten dat - niettegenstaande de motivering van de bestreden beslissing - verzoeker erkend dient te worden als vluchteling."

Verzoeker gaat voorts in op de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing. Daarbij geeft hij vooreerst aan:

"Verzoekende partij wijst er om te beginnen op dat verwerende partij zich in de bestreden beslissing lijkt te beperken tot het herhalen van passages uit verzoekers verhaal die zij niet "begrijpt", zonder werkelijk aan te tonen hoe deze elementen afbreuk doen aan zijn geloofwaardigheid. Ze beperkt zich tot een partijdige lezing ervan door zijn eigen "leesbril" - zonder werkelijk inconsistenties of tegenstrijdigheden aan te tonen en zonder de algemene geloofwaardigheid van verzoeker echt overtuigend in twijfel te trekken!"

Verzoeker herhaalt de door hem geschetste gang van zaken sedert zijn vijftiende en stelt, omtrent de motivering inzake het onaannemelijke karakter van de wijze waarop hij klanten bevroeg:

"Het is hier van belang de situatie in de juiste context te plaatsen: verzoeker heeft zich nooit openlijk en negatief over de islam uitgelaten. De vragen waren wat ze waren: vragen. Zij waren bedoeld om hem in staat te stellen kennis te verwerven over de godsdienst van islam, die ver van hem verwijderd bleef en die hij niet begreep. Zoals verwerende partij in het bestreden beslissing zo goed opmerkt: verzoeker kan hebben geloofd dat het probleem bij hem lag, en dat hij, als hij meer zou leren, het zou begrijpen en vervolgens "vrede" zou vinden door middel van de islam:

(...)

Zoals verzoeker zei, geloofde hij in God en zocht hij antwoorden juist omdat hij verdwaald was. Hij vond de antwoorden echter niet geruststellend...

(...)

Het ging dus wel om begripsvragen/zoeken naar betekenis:

(...)

Zoals verwerende partij opmerkt, was verzoeker op de hoogte van de risico's die verbonden zijn aan het "bekritisieren" of "zich negatief uitlaten" over de islam. Dat is echter niet wat hij aan het doen was: hij hield zijn persoonlijke twijfels goed verborgen en probeerde de innerlijke reis te maken om ze op te helderen.

Bovendien waren de personen tot wie verzoeker zich wendde, niet "mensen die hij nauwelijks kende", zoals verwerende partij betoogt, maar vaste klanten van zijn kapsalon. Het waren mensen die verzoeker kende en met wie hij de zaak zonder problemen kon bespreken: (...)."

Aangaande de taalbarrière, geeft verzoeker aan:

"Dit argument getuigt niet alleen van een gebrek aan kennis van objectieve gegevens, maar ook van een waardeoordeel van verwerende partij met betrekking tot het geloof van verzoeker.

Inderdaad, het volgende belangrijke objectieve feit mag niet uit het oog worden verloren: de Islam vereist kennis van het Arabisch. Het leren van de Arabische taal is in feite verplicht voor iedere moslim, omdat men ervan uitgaat dat de Koran en de islamitische regels alleen daardoor gekend kunnen worden. Degene die onwetend is over de Arabische taal wordt dus geacht ook onwetend te zijn over de Islam.

Dit is wat pastoor M.F. (...) terecht uitlegt in zijn getuigenis (stuk 12) :

(...)

Arabisch is dus echt nodig om religie te "beleven".

Integendeel, de christelijke godsdienst legt een dergelijke regel niet op. Zoals verzoeker verklaarde, wordt de christelijke godsdienst "innerlijk" beleden - door de taal van het hart.

(...)

In het christendom, heeft verzoeker zijn "weg", zijn "pad" gevonden. Hij kan tot God bidden in zijn binnenste, door zijn hart, in de taal die hij wenst. Taal is geen belemmering voor zijn geloof. Een tolk is alleen nodig om de teksten of liederen te begrijpen en te lezen en zo zijn geloof te "openbaren". Een gebrek aan kennis van de Nederlandse of Engelse taal belet hem echter niet te "geloven".

Dat is in de islam gewoon niet mogelijk - en beweren, zoals verwerende partij doet, dat het voldoende zou zijn geweest als verzoeker ook de bijstand van een tolk in het Arabisch zou hebben gehad, is niet overtuigend!

In elk geval getuigt een dergelijk argument ook van een waardeoordeel - het CGVS beweert te kunnen begrijpen ofte weten hoe de verzoeker zijn geloof beleeft.

Religie is iets heel diepgewortelds, dat een kwestie is van zeer persoonlijke keuze. Indien verzoeker in het christendom de wens heeft gevonden zich in te spannen om te vertalen, waar die wens zich voor hem niet heeft geopenbaard met betrekking tot het Arabisch - dat is een persoonlijke keuze, waarop het CGVS niet kan vooruitlopen.

Het christendom heeft verzoeker er in feite toe aangezet cursussen Nederlands te volgen, met name om dicht bij zijn godsdienst te komen (cf. stuk 15).

Verwerende partij beperkt zich in feite tot "oppervlakkige" praktische objectieve overwegingen om zeer wankel argumenten te formuleren die niet overtuigend kunnen zijn".

Met betrekking tot zijn eerste bezoek aan de huiskerk, geeft verzoeker voorts aan:

"Allereerst, moet erop worden gewezen dat dit een kwestie van detail is - het verschil tussen een maand en anderhalve maand is bijzonder miniem!

In de tweede plaats, beroept verzoeker zich op een vertaalprobleem. Bij lezing van de aantekeningen merkt verzoeker op dat soms wordt vermeld dat Edmond hem aan het einde van de 3e bijeenkomst meenam naar de huiskerk. Verzoeker heeft echter steeds een enkele toespraak gehouden, namelijk dat er "3 maal 2 weken" zijn verstreken voordat Edmond hem daarheen bracht - hij heeft nooit gesproken in termen van "aantal besprekingen" (3 besprekingen) maar in termen van "aantal weken" (3 maal 2 weken).

Dit komt goed overeen met een termijn van anderhalve maand. Het was dus 3 maal 2 weken na de eerste bespreking waarin Edmond vermeldde dat hij christen was, dat hij hem naar de huiskerk bracht en niet naar de "3e bespreking".

Bij lezing van de aantekeningen van de persoonlijke onderhouds blijkt dat verzoeker in dit opzicht steeds coherent is geweest tijdens alle hoorzittingen. Als er al een misverstand was, dan was het te wijten aan verwerende partij.

Dus, bijvoorbeeld:

(...)

Zelfs bij de derde hoorzitting blijft hij coherent en houdt hij hetzelfde discours:

(...)"

Betreffende de onaannemelijk snelle wijze waarop hij volgens verweerder is bekeerd, doet verzoeker gelden als volgt:

"Een dergelijk argument getuigt van een groot gebrek aan inzicht in het relaas van verzoeker door verwerende partij; het is tevens een waardeoordeel.

Verzoeker is niet "van de ene dag op de andere" bekeerd na zijn ontmoeting met Edmond: het was een lang proces! Vanaf zijn vroegste jeugd getuigde verzoeker van vraagstellingen en was hij op "zoek naar betekenis". De ontmoeting en de besprekingen met Edmond waren een reactie op een proces dat vele jaren eerder was begonnen.

Tijdens zijn persoonlijke gesprekken legde verzoeker uitvoerig uit hoe lang het proces duurde waarin hij zich van de Islam distantieerde. Hij legde uitvoerig uit dat hij van jongs af aan had geleden onder de verplichtingen die de Islam hem oplegde - verplichtingen die hij alleen nakwam om zijn moeder een plezier te doen en conflicten te vermijden. Al snel merkte hij de hypocrisie en de tegenstrijdigheden van deze godsdienst.

Toen hij opgroeide, groeiden zijn vragen:

(...)

Al heel jong, op 15-jarige leeftijd, dompelden deze vragen en het onbegrip dat hij ervoer hem in een depressie:

(...)

Als de gesprekken met Edmond voor verzoeker zo beredeneerd waren, dan is het omdat zij zin gaven aan een proces van vraagstelling dat vele jaren eerder was begonnen!

Anders dan verwerende partij stelt, waren "drie besprekingen van een uur" dus niet "voldoende".

Verwerende partij reduceert de feitelijke realiteit van de gebeurtenissen in haar eigen belang.

Edmond, ten eerste, was geen vreemde. Hij was een regelmatige klant van verzoeker: hij kwam al bijna twee jaar lang elke twee weken naar zijn kapsalon. In de loop der jaren bekomen de twee mannen vrienden. Ze pratten heel veel.

(...)

Verzoeker was direct overweldigd door de grote kalmte en sereniteit die Edmond uitstraalde.

Edmond sprak veel over religie en God. In het begin wist verzoeker nog niet dat hij het over de christelijke God en Jezus Christus had. Hij luisterde veel en confronteerde vooral de gesprekken die hij met Edmond voerde met zijn innerlijke vragen.

(...)

Na enkele maanden waagde verzoeker het Edmond om meer details te vragen over zijn verklaringen – en het was toen dat Edmond hem bekende dat hij een christen was.

(...)

De situatie is dus veel complexer dan verwerende partij ons wil doen geloven. De situatie is niet zo, dat Edmond van de ene dag op de andere verzoeker meedeelde dat hij christen was en over godsdienst begon te praten. De situatie is niet zo dat verzoeker voorheen geen vragen had en van de ene dag op de andere "geloofde" en verkoos te volgen wat Edmond hem vertelde. Nee, de situatie is ingewikkelder: zij is gebaseerd op ondervragingen gedurende verscheidene jaren en op besprekingen die verscheidene maanden hebben geduurd.

Zoals gezegd, als deze discussies voor verzoeker zo beredeneerd waren, is dat omdat zij eindelijk antwoorden gaven op vragen die hem altijd hadden achtervolgd. Zoals verzoeker uitlegt, had hij altijd in God geloofd - maar hij wist niet hoe hij zijn God moest spreken of aanbidden:

(...)

Zijn discussies over het christendom met Edmond en zijn bezoek aan de huiskerk stelden hem in staat om plotseling woorden en betekenis te geven aan wat hij al lange tijd voelde. Maar het zou zeer onjuist zijn te zeggen dat het proces van bekering snel verliep

(...)"

Voorts gaat verzoeker in op zijn religieuze activiteiten in Iran. Daarbij geeft hij aan:

"Verwerende partij probeert hier weer een tegenstrijdigheid te zoeken die er niet is.

In Iran, bleven verzoekers activiteiten in feite beperkt tot zijn deelneming aan de huiskerk: daar baden de leden, organiseerden zij begraafplaatsen en lazen/bestudeerden zij de Bijbel.

De vraag gesteld aan verzoeker was of hij "buiten de huiskerk" deelnam aan andere religieuze activiteiten.

Aangezien alles in de huiskerk werd gedaan, luidde het antwoord ontkennend. Maar dat betekende niet dat hij de Bijbel niet las: dat deed hij wel, maar juist tijdens de diensten in de huiskerk!

(...)

Als verzoeker dit in België specifiek als een religieuze activiteit heeft aangemerkt, dan is dat omdat er tussen deze activiteiten nu juist een scheiding bestaat die in Iran niet bestond! In België gaat verzoeker voor zijn verschillende activiteiten naar verschillende plaatsen: naar de kerk voor religieuze diensten, naar de catechese voor bijbelstudie, naar cursussen die online worden gegeven door "Voice of Love" voor cursussen over het aanleren van godsdienst, ...

Bovendien was verzoeker duidelijk over wat hij bedoelde met "religieuze activiteit". Volgens hem is het lezen van de Bijbel een innerlijk proces van persoonlijke geloofsontwikkeling; in tegenstelling bijvoorbeeld tot "prediken", dat een actievere aanpak vereist :

(...)

Nog steeds wat de huiskerk betreft, verbaast het verwerende partij ten slotte dat verzoeker, in tegenstelling tot de andere leden, geen "roepnaam" had en niet op de hoogte was gebracht van de noodzaak er een te kiezen.

Verzoeker houdt het opnieuw op een detail in een poging te wijzen op een vermeende inconsistentie of een vermeend gebrek aan geloofwaardigheid dat echter niet bestaat.

Toen Edmond verzoeker naar de huiskerk bracht, lichtte hij hem in over de belangrijkste veiligheidskenmerken - vooral het feit dat hij van buitenaf niet ontdekt mocht worden. Het gebruik van bijnamen is in de eerste plaats een interne aangelegenheid van vertrouwelijkheid.

Bovendien wijst verzoeker erop dat de leden van de huiskerk elkaar zeer zelden bij de naam noemden: ieder werd "broer" of "zus" genoemd, zonder dat het nodig was om daarna een voornaam toe te voegen.

Ten slotte is het niet waar dat verzoeker niet op de hoogte was gebracht van de noodzaak om er een te kiezen: Edmond heeft hem eens gezegd dat het verstandig zou zijn dat hij er een zou kiezen. De gebeurtenissen volgden elkaar echter snel op - en er was niet genoeg tijd voordat er een voor hem werd uitgekozen. Aanvankelijk dacht verzoeker dat de leden hem zouden kiezen; hij begreep niet dat hij zijn eigen bijnaam zou moeten kiezen.

Hoe dan ook, en zoals bij vele argumenten van verwerende partij, ziet verzoeker niet in hoe dit element ertoe bijdraagt dat zijn geloofwaardigheid op enigerlei wijze wordt aangetast.

In feite haalt verwerende partij enkel elementen aan die zij niet persoonlijk begrijpt, om te oordelen dat verzoekers hele relaas niet geloofwaardig is. Dit kan gewoon niet overtuigend zijn. Uit de ontmoeting met verzoeker en zelfs een eenvoudige lezing van de aantekeningen van de hoorzittingen blijkt dat verzoeker coherent, gedetailleerd en volledig was in zijn uiteenzettingen en in de uiting van een geloof dat verre van opportunistisch is."

Verzoeker gaat verder in op zijn religieuze engagement en activiteiten in België. Dienaangaande betoogt hij:

"Verzoeker heeft hierboven bewezen dat zijn bekering in Iran geloofwaardig was en er moet bijgevolg worden vastgesteld dat zijn activiteiten in Europa een normaal gevolg daarvan is.

Verzoeker verveelvoudigt in België de activiteiten die getuigen van zijn geloof - uit echte overtuiging en belangstelling en niet uit opportunisme. Hij gaat zeer regelmatig naar de Iraanse kerk in Langemark, waar hij gedoopt is op 12.06.2020. Daarnaast neemt hij sinds 02.06.2020 regelmatig deel aan de online bijeenkomsten en trainingen van "Voice of Love" (stuk 13). Op beide plaatsen wordt getuigd van de kennis en het geloof van verzoeker. Bewijzen van zijn religieuze activiteiten zijn er in overvloed - zoals blijkt uit de zeer talrijke foto's en video's die verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud aan verwerende partij heeft overgelegd. Deze documenten kunnen niet zomaar terzijde worden geschoven, zoals verwerende partij doet in de bestreden beslissing. Zij zijn het bewijs van de bekering van verzoeker - en verdienen een gedetailleerde analyse.

Bovendien, in zijn getuigenis (stuk 12) betwist de pastoor van de kerk de argumenten van verwerende partij betreffende het vermeende opportunistische karakter van de bekering van verzoeker met klem en verklaart hij terecht dat een kerk niet "zomaar" "iedereen" doopt:

(...)

Het doopsel veronderstelt een lange reis, analyse en een positieve evaluatie dat de persoon "een echte christen is"!

Aangezien zij verzoekers slechts enkele malen heeft ontmoet, valt moeilijk in te zien hoe verwerende partij haar oordeel over het geloof van verzoeker in de plaats kan stellen van dat van de kerk.

Het geloof van verzoeker wordt niet getwijfeld - en het wordt vurig bevestigd door de pastoor van zijn kerk.

Uw Raad heeft het opportunistische karakter in een vergelijkbare zaak geanalyseerd :

(...)

Dezelfde redenering geldt in casu."

Verzoeker vervolgt, met betrekking tot zijn activiteiten op de sociale media:

"Een eenvoudige raadpleging van verzoekers profiel maakt het echter mogelijk dit argument te betwisten: uit het in de bijlage bij het onderhavige verzoekschrift overgelegde bewijsmateriaal blijkt dat verzoeker dergelijke berichten heeft geplaatst sinds december 2019 - dat wil zeggen sinds zijn aankomst in België (stuk 14).

(...)

De oprechtheid van verzoeker in zijn bekering is hierboven echter aangevochten. Zijn bekering moet dus, net als zijn verlangen om zijn geloof te delen, in aanmerking worden genomen en de risico's die hij loopt bij het plaatsen van dit soort boodschappen en bij het overbrengen van een christelijke boodschap die in strijd is met de beginselen van de Iraanse staat.

Daarnaast blijkt uit de bovengenoemde algemene informatie over sociale netwerken dat er kan niet worden ontkend dat de Iraanse autoriteiten een zeer strikte controle uitoefenen op de netwerken, vooral als het gaat om inhoud die in strijd is met de beginselen en waarden van de Iraanse staat (zoals de verspreiding van christelijke boodschappen).

Het feit dat verzoeker een Facebook-profiel bezit is door verwerende partij niet betwist. Wat betreft de identificatie van de verzoekers profiel door de Iraanse autoriteiten moet er met voorzichtigheid geanalyseerd worden. Het feit dat Iraanse autoriteiten naar verzoekers huis zijn gegaan om informatie te verkrijgen over zijn verblijfplaats (toen hij al onvlucht uit Iran) is een ernstige indicator van het feit dat Iraanse autoriteiten van het hoogte zijn over verzoekers activiteiten en dat verzoeker gezocht op is. Het verzoekers religieus engagement in België is bevestigd en bekend (openbaar op facebook) ; hoe oprecht hij uiteindelijk ook is heeft geen belang : hij zal hiervoor worden vervolgd.

(...)

Het is bevreemdend dat verwerende partij suggereerde aan verzoeker de inhoud van zijn Facebook pagina eenvoudig verwijderen. Deze analyse kan op zijn minst een aanwijzing zijn dat het bestaan van verzoekers profiel op internet brengt hem in gevaar in geval van terugkeer in Iran.

Bovendien, men kan niet verwachten dat verzoeker zijn overtuigingen geheim houdt in Iran!

Verzoekers religieuze overtuigingen zijn zo belangrijk voor hem dat hij niet gevraagd kan worden om er afstand van te doen - en o fortiori om zijn boodschappen op sociale netwerken te verwijderen.

Ze maken deel uit en zijn de zichtbare resultaat van een lange introspectieproces die zijn leven in gevaar heeft gebracht.

Van verzoekende partij kan men niet worden verlangd dat zij discreet is over haar mening om vervolging te voorkomen. Toch wordt dit gesuggereerd door de verwerende partij, die van mening is dat "blijkt uit niets dat het voor u onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Iran de christelijke inhoud van uw sociale media uit te wissen".

Het Verdrag van Geneve, waarnaar artikel 48/3 Vw verwijst en dat overeenkomstig dat verdrag moet worden geïnterpreteerd, staat een dergelijk vereiste van "discretie" niet toe :

(...)

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft het verbod op een "beoordelingsverplichting" in herinnering gebracht, met name in het kader van de interpretatie van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, een uniforme status voor vluchtelingen of personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en de inhoud van die bescherming, die artikel 48/3 Vw beoogt om te zetten.

In de zaak Y. en Z, stelde de Hof dat :

(...)

In de zaakX, Yen Z.:

(...)

Uw Raad heeft al de gelegenheid gehad om de toepassing van een geheimhoudingsverplichting te weerleggen :

(...)

In geval van terugkeer zal de verzoekende partij haar overtuigingen niet kunnen verbergen.

Dit is op dit moment een integraal onderdeel van haar identiteit en men kan niet verwachten dat ze discreet zou blijven over dit onderwerp, om vervolgingen te vermijden."

Verzoeker voert verder aan:

"Ten slotte, zij erop gewezen dat verwerende partij in haar motivering geenszins terugkomt op het feit dat verzoeker thans wordt gezocht door de Iraanse autoriteiten.

De Iraanse autoriteiten hebben reeds talrijke bezoeken aan zijn huis afgelegd om hem te zoeken. Er bestaat dus geen twijfel over dat verzoeker zich in hun directe gezichtsveld bevindt!

Deze omstandigheid wordt nog verergerd door het feit dat verzoeker rechtstreeks wordt bedreigd door een invloedrijke persoon in zijn naaste omgeving, namelijk zijn zwager. Zijn zwager bekleedt een hoge positie in een Iraanse rechtbank (...) - en probeert koste wat het kost een zaak tegen verzoeker op te bouwen wegens zijn bekering, die hij niet aanvaardt :

(...)

In geval van terugkeer naar het land loopt verzoeker dus het risico te worden aangeklaagd, gevangengezet of zelfs ter dood te worden gebracht.

Het feit dat er voortdurend een onderzoek tegen hem loopt en de verzwarende omstandigheid dat een hooggeplaatst lid van zijn eigen familie tegen hem is, zijn belangrijke factoren die door verwerende partij hadden moeten worden geanalyseerd en in aanmerking genomen - quod non in de onderhavige zaak !"

Verzoeker concludeert:

"Verzoeker stelt vast dat verwerende partij zich gefocust heeft op details en secundaire elementen van zijn relaas en daarin tegenstrijdigheden heeft gezocht.

Over verzoekers' kennis van het christendom en over verzoekers' activiteiten en participatie bij de kerk, wat de kern vormt van zijn relaas en nood tot internationale bescherming, wordt niets gezegd en deze elementen worden dus niet betwist.

Het is de geloofwaardigheid van verzoeker in zijn geheel dat moet worden geanalyseerd en een redelijke en oplettende lezing van verzoekers' verklaringen leidt tot een vaststelling dat zijn bekering en zijn evolutie in dit verband geloofwaardig zijn, los van de z gezegde "gebrek aan geloofwaardigheid" en "tegenstrijdigheden" aangestipt door verwerende partij die hierboven werden aangevochten.

Men kan niet betwisten dat :

- Er in Iran een algemene "anti-Westen" politiek is en alles wat van het Westen komt als een bedreiging wordt behandeld;*
- Christenen worden in Iran vervolgd;*
- Verzoeker Iran heeft gevluht om naar Europa te vertrekken;*
- Verzoeker in België asiel heeft gevraagd;*
- Verzoeker openlijk christelijke boodschappen deelt;*
- Verzoeker deelt mee aan religieuze activiteiten in België;*

Deze elementen, niet betwist, zijn al genoeg om een gegronde vrees tot vervolging in het hoofd van verzoeker vast te stellen. Het feit dat men Iran is ontvlucht om naar België te komen, o fortiori om asiel aan te vragen, kan al een indicatie zijn voor verraad en vervolgens, een reden om verzoeker te vervolgen.

Zijn religieus engagement in België is bevestigd en bekend (openbaar op facebook); hoe oprecht hij uiteindelijk ook is heeft geen belang : hij zal hiervoor worden vervolgd.

Deze elementen en het risico tot vervolging worden duidelijk versterkt door de bovengenoemde ontwikkelingen, waarbij wordt aangetoond dat verzoeker zich tot het christendom heeft bekeerd, dat hij lid was van een kerk, dat de autoriteiten een inval hebben gedaan in die kerk, dat verzoeker in Iran gezocht wordt en dat hij duidelijk tegen het regime aan de macht was.

De artikelen 48/6 en 48/7 zijn dus van toepassing.

Zelfs zouden de eerdere vervolgingsfeiten, en zijn relaas, in twijfel worden gebracht, dan zou in ieder geval moeten vastgesteld worden dat verzoeker vreest voor vervolgingen omwille van het feit dat "kenmerken hem door de actor van de vervolging worden toegeschreven" (art. 48/3 § 5 Vw).

Verzoeker moet als vluchteling erkend worden."

In ondergeschikte orde geeft verzoeker aan dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend. Hij voert aan:

"Verzoekende partij vreest dat de Iraanse autoriteiten hem zullen vervolgen en doden zodat er ernstige en bewezen redenen bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij in de toekomst het risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling zonder adequate bescherming van de Iraanse autoriteiten te verkrijgen.

In dat opzicht moet verzoekende partij op zijn minst van de subsidiaire beschermingsstatus genieten."

In uiterst ondergeschikte orde, stelt verzoeker dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd. Hij doet gelden:

"Aangezien er geen zorgvuldige analyse van verzoekers verklaringen werd gedaan moet ten minste de bestreden beslissing worden vernietigd.

Verzoekende partij wenst te benadrukken dat het CGVS geen serieuze en zorgvuldige analyse heeft gevoerd van haar ingeroepen vrees, in het bijzonder wat betreft:

- De situatie van beschouwde of beweerde christenen in Iran en het risico voor hen om vervolgd te worden;*
- Het feit dat de autoriteiten - en met name de zwager van verzoeker - op dit moment nog steeds op zoek zijn naar verzoeker, volgens informatie die verzoeker door zijn moeder heeft ontvangen.*

Verwerendepartij analyseert deze omstandigheid niet in de motivering van haar beslissing!

Deze vaststelling moet ten minste aan de vernietiging van de bestreden beslissing leiden, zodat de zaak door het CGVS grondig geanalyseerd kan worden."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofddorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:

- “3. Rapport *"Violations against Christians in Iran"*, January 2020;
4. UK Home Office report dd.
5. Amnesty Report;
6. Special Reporter UNHCR;
7. Canadian Immigration Board report;
8. OSAR report, dd. 7.06.2018;
9. Artikel LeTemps;
10. "Algemeen ambtsbericht Iran - maart 2019";
11. COI Focus Iran, "Internetmonitoring en sociale media - november 2019";
12. Getuigenis van M.F. (...);
13. Attest van "Voice of Love";
14. Publicaties op Facebook;
15. Inschrijving voor cursussen Nederlands."

2.4. Verzoeker brengt bij aanvullende nota van 16 september 2021 onder vorm van een kopie een getuigenis bij van zijn zus die de problemen van verzoeker bevestigt.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Verzoeker laat doorheen het verzoekschrift meermaals uitschijnen dat verweerder zijn verzoek niet op een eerlijke wijze zou hebben behandeld, dat verweerder partijdig, vooringenomen en bevooroordeeld was en dat verweerder handelde uit eigen belang en zijn verzoek enkel in zijn nadeel, op selectieve wijze en met het oogmerk op een weigering zou hebben onderzocht. Verzoeker laat echter na om deze, nochtans bijzonder ernstige, aantijgingen terdege te onderbouwen. Hij brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft verder tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen in het verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht in hoofdte van verweerder daarbij geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen die spelen in het voordeel, dan wel in het nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen.

3.3. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht wordt gesteld dat in zijner hoofdte geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.5. Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom en daardoor problemen zou riskeren en een gegronde vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Dat er sedert verzoekers voorgehouden bekering reeds de nodige tijd is verstreken, doet aan het voorgaande geenszins afbreuk en staat er niet aan in de weg dat van hem mag worden verwacht dat hij over zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen en vrees op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan verhalen, zeker voor wat betreft die feiten en gebeurtenissen die cruciaal waren voor zijn bekering en die de essentie uitmaken van het relaas. De aangehaalde bekering en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op spontane, doorleefde, coherente, consistente, gedetailleerde en duidelijke wijze uiteen te zetten.

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing omtrent verzoekers voorgehouden bekering vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst gaf u aan dat u voor uw bekering worstelde met bepaalde zaken uit de islam (Notities persoonlijk onderhoud d.d. 26.08.2020 (CGVS 1), p. 13-14). U stelde hierover kritische vragen aan klanten die u niet persoonlijk kende. U voegde er aan toe dat zij kwamen en gingen (CGVS 1, p. 14). U stelde hen vragen over het dragen van een hijab, over het nuttigen van alcohol en over het offeren van dieren. U stelde tevens de muharram (één van de heilige maanden in de islam) in vraag (CGVS 1, p. 13-14). Dat u dergelijke fundamentele zaken uit de islam in vraag zou stellen in een streng religieus land zoals Iran (waarbij u zelf aangeeft dat het in vraag stellen van de islam een zonde is en dat men er zeer voorzichtig mee moet zijn; CGVS 1, p. 13) en dat u dit doet tegenover personen die u amper kent, is ongeloofwaardig. Bovendien wist u dat deze personen in het verleden deelnamen aan de muharram en hierbij aan zelfverminking deden (CGVS 1, p. 14). Dat u desondanks toch het risico neemt om de islam in vraag te stellen, is allesbehalve geloofwaardig. De repliek die u hier maakt – dat u twijfelde dat de fout bij u lag en dat u meer wou te weten wou komen over deze personen – doet geen afbreuk aan deze vaststelling (CGVS 1, p. 14).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Verzoeker zelf gaf vooreerst immers duidelijk aan dat hetgeen hij deed, met name de islam in vraag stellen, in Iran wordt gezien als een zonde (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.13). Uit zijn voormelde verklaringen, waarvan hij er in het verzoekschrift *nota bene* zelf een aantal citeert, blijkt bovendien weldegelijk en duidelijk dat hij zich, dit openlijk en ten overstaan van een aantal klanten van het kapsalon, klanten waarvan hij bovendien wist dat deze erg religieus waren en dat deze in het verleden deelnamen aan de muharram, bijzonder kritisch zou hebben uitgelaten omtrent een aantal fundamentele zaken uit de islam, zoals het verbod op het nuttigen van alcohol, het doden en offeren van dieren en de muharram. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, is dit in de Iraanse context in het geheel niet aannemelijk.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Daarnaast komt uw geloofwaardigheid verder in het gedrang door uw verklaringen omtrent uw bekeringsproces. Zo geeft u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud aan dat u een eerste gesprek met Edmond had over het christendom en dat hij u een maand en half na dit gesprek meenam naar de huiskerk (CGVS 1, p. 15). Iets verder voegt u er echter aan toe dat het tweede gesprek twee weken na het eerste gesprek plaatsvond. Nog eens twee weken later hebben jullie het derde gesprek en u meent dat hij u bij dat derde gesprek meenam naar de huiskerk (CGVS 1, p. 15). Afgaande op deze laatste verklaringen vond het derde gesprek – en dat u dus meeking naar de huiskerk – dus echter plaats na 4 weken en niet na de maand en half die u eerder schetste. Hiermee geconfronteerd geeft u de repliek dat u een tweede gesprek had na twee weken. U meent dat u twee weken daarna nog een gesprek had. En u voegt er aan toe dat u twee weken na dit gesprek nog een gesprek had (CGVS 1, p. 15). Dergelijke inconsistente verklaringen brengen uw geloofwaardigheid nog verder in het gedrang.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Dat zich bij het CGVS en in het kader van de voormelde passages vertaalproblemen zouden hebben voorgedaan, kan niet worden aangenomen. Er werd bij de aanvang van het voormelde persoonlijk onderhoud immers gevraagd of hij de tolk begreep en er werd verduidelijkt dat hij eventuele problemen – betreffende de tolk of andere – diende te melden. Verzoeker deed zulks in het kader van zijn voormelde gezegden niet. Bovendien gaf hij aan het einde van het persoonlijk onderhoud duidelijk aan dat hij alle vragen goed had begrepen en dat hij de tolk goed had begrepen. Ook verzoekers advocaat formuleerde geen opmerkingen inzake de vertaling of communicatie (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.1-2, 15, 24). Bovendien vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van dit persoonlijk onderhoud en maakte hij hierover geen opmerkingen over aan het CGVS. Aldus wordt hij overeenkomstig artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet geacht in te stemmen met de inhoud van de voormelde passages uit de notities van het eerste persoonlijk onderhoud. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen, zoals opgenomen in de voormelde passages, duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar zijn, zodat de vermeende vertaalproblemen hoe dan ook niet kunnen worden aangenomen. Uit deze verklaringen blijkt duidelijk en genoegzaam dat verzoeker niet bij machte bleek om op een spontane, doorleefde, consistente en coherente wijze aan te geven hoeveel gesprekken hij had met Edmond vooraleer deze persoon hem zou hebben meegenomen naar de huiskerk, wanneer deze gesprekken plaatsvonden en hoeveel tijd zich situeerde tussen het eerste gesprek en zijn eerste bezoek aan een huiskerk. Integendeel wijzigde hij zijn verklaringen verscheidene keren, paste hij deze meermaals aan naargelang de vraagstelling en legde hij uiteenlopende verklaringen af omtrent de beweerde gang van zaken.

Verzoeker tracht deze vaststellingen voor het overige ten onrechte te minimaliseren en af te doen als zouden deze betrekking hebben op details. Gezien de cruciale rol die Edmond en zijn gesprekken met deze persoon zouden hebben gespeeld in zijn voorgehouden bekeringsproces, mocht van verzoeker immers weldegelijk worden verwacht dat hij over deze kernelementen in zijn relaas gedegen verklaringen zou afleggen. Dat hij hiertoe niet in staat bleek, doet aldus ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn beweerde bekering.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Verder is het weinig geloofwaardig dat u reeds na drie gesprekken van ongeveer een uur (CGVS 1, p. 15-16) beslist om toe te treden tot de huiskerk en dat u meteen bij die eerste kennismaking met de huiskerk u besluit om u te bekeren tot het christendom (CGVS 1, p. 15-16). Dat u zich dermate snel heeft bekeerd tot een andere godsdienst, roept zeer ernstige vraagtekens op. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, quod non in casu.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat hij de islam reeds langer in vraag zou hebben gesteld, hetgeen gelet op zijn hoger aangehaalde, ongeloofwaardige verklaringen dienaangaande op zich overigens niet zonder meer kan worden aangenomen, alsmede dat hij Edmond reeds enige tijd kende en dat deze persoon op hem een rustige en serene indruk maakte, kan immers geenszins volstaan ter verklaring van het gegeven dat hij vervolgens, dit na slechts een drietal gesprekken van ongeveer een uur, dermate snel zou hebben beslist om toe te treden tot een huiskerk en om meteen, bij die eerste kennismaking met deze huiskerk, zou hebben besloten om zich te bekeren tot het christendom. Aan het bezoeken van een huiskerk en aan een bekering tot het christendom zijn in Iran, zoals verzoeker ook tracht aan te tonen en zoals blijkt uit de voorliggende informatie, namelijk ernstige risico's verbonden. Zij zijn er strafbaar, worden er maatschappelijk niet aanvaard en hebben er bijzonder ingrijpende en verstrekende gevolgen. Ook indien verzoeker zich reeds enige of geruime tijd vragen zou hebben gesteld bij de islam, is het aldus hoegenaamd niet

aannemelijk dat hij, nadat Edmond hem voor het eerst sprak over 'de ware god', dermate snel zou hebben besloten tot een bezoek aan een huiskerk en een bekering tot het christendom.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Verder haalt u aan dat u grote moeite had met de islam omdat deze religie in het Arabisch moest aanbeden worden. U haalt dit op verschillende momenten aan tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p. 10, 12 en 13 en CGVS 3, p. 4-5). U geeft hierbij zelfs aan dat u dermate moeilijkheden had met het feit dat u in het Arabisch met uw god moest spreken en dat u zo u niet met uw god kon praten dat u depressief werd (CGVS 1, p. 12). In die context is het dan ook compleet ongeloofwaardig dat u er geen problemen mee hebt dat er voor uw nieuwe geloof in België vaak in het Nederlands of in het Engels gezongen, gebeden of gepraat wordt en dat u deze woorden die u niet begrijpt zomaar mee uitsprekt (CGVS 3, p. 4-5). Dat u hulp kunt vragen aan P. (...), een tolk, volstaat niet als verklaring (CGVS 3, p. 5). Er kan immers in alle redelijkheid van uitgegaan worden dat u in Iran waar nodig ook een Farsi-vertaling van het Arabisch kon verkrijgen. Dat u daarbij verder aangeeft dat u aan het prediken bent, volstaat evenmin om dit te verklaren (CGVS 3, p. 5). Deze vaststelling wordt nog versterkt door het feit dat er uit de verklaringen van M.F. (...) over uw geloofsactiviteiten in België blijkt dat het wegens de taalbarrière niet makkelijk voor u was om de online geloofsactiviteiten tijdens de coronapandemie te volgen.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen geloofwaardigheid ontberen waar hij poneert dat het, louter omdat de islam doorgaans in het Arabisch wordt beleden, voor hem persoonlijk onmogelijk zou zijn geweest om zich in zijn eigen taal tot god te richten. Dat de islam in het Arabisch werd beleden, kan immers geenszins volstaan ter verklaring van het gegeven dat verzoeker zich, innerlijk en in zijn persoonlijke beleving, niet in zijn eigen woorden en taal kon richten tot god. Verder treedt de Raad verweerder bij waar deze oordeelt dat het niet plausibel is dat verzoeker enerzijds een gebrek aan taalkennis aanhaalt ter verklaring van zijn onvermogen om de islam te belijden doch anderzijds voorhoudt in België een religie aan te hangen waarbij er vaak in het Nederlands en het Engels wordt gezongen, gebeden en gepraat. Daar hij zich in België wel kan behelpen met een tolk, kan worden aangenomen dat hij deze optie eveneens had, minstens dat hij deze optie zou hebben geëxploreerd, in Iran. Waarom de taal in België geen belemmering zou vormen voor de beleving van zijn geloof en dit in Iran wel zo zou zijn geweest, kan aldus niet worden ingezien.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Ook uit uw verdere geloofsactiviteiten in Iran blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen. Zo werd u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud gevraagd of u buiten het bijwonen van de diensten van de huiskerk nog andere activiteiten had voor uw geloof in Iran. Er werd u zelfs het voorbeeld gegeven van het bestuderen van de bijbel (CGVS 1, p. 17). U gaf echter aan geen andere activiteiten te hebben (CGVS 1, p. 17). Bij uw derde persoonlijk onderhoud komt u daar echter op terug en stelt u dat u de bijbel las in Iran (Notities persoonlijk onderhoud d.d. 25.11.2020 (CGVS 3, p. 14). Geconfronteerd met uw tegenstrijdigheid geeft u de repliek dat u het lezen van de bijbel niet als een activiteit voor uw geloof beschouwt (CGVS 3, p. 14). Deze repliek volstaat uiteraard niet om de tegenstrijdigheid te verklaren aangezien u dit als voorbeeld werd gegeven tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud (CGVS 1, p. 17). Bovendien antwoordde u, nadat u gevraagd naar welke activiteiten u in België had voor uw geloof, dat u het heilige boek leest. U beschouwt het lezen van de bijbel aldus wel als een geloofsactiviteit (CGVS 1, p. 21).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Waar hij de voormelde, kennelijke tegenstrijdigheid heden tracht te verklaren doordat hij in Iran enkel binnen de huiskerk de bijbel zou hebben bestudeerd, dient immers te worden vastgesteld dat hij met deze gekunstelde, *post factum* geuite bewering geenszins afbreuk kan doen aan de voormelde vaststellingen. Zo dit werkelijk zo was, kon namelijk niet alleen worden verwacht dat hij zulks ook zou hebben vermeld wanneer hem tijdens het eerste persoonlijk onderhoud expliciet werd gevraagd of hij naast de diensten in de kerk nog andere activiteiten voor zijn geloof had en wanneer daarbij uitdrukkelijk het voorbeeld werd genoemd van het bestuderen van de bijbel, doch kon tevens en minstens worden verwacht dat hij deze uitleg zou hebben verstrekt wanneer hij reeds bij het CGVS werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheid in zijn gezegden. Verzoeker deed zulks echter niet en trachtte deze tegenstrijdigheid te vergoelijken met een verwijzing naar het gegeven dat hij het bestuderen van de bijbel niet zou hebben beschouwd als zijnde een geloofsactiviteit. Omwille van de reeds in de bestreden beslissing aangehaalde redenen, kan deze laatste uitleg echter hoegenaamd niet worden aangenomen.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

“Verder is het zeer opmerkelijk dat u aangeeft dat er om veiligheidsredenen roepnamen gebruikt werden in de huiskerk maar dat u zelf geen roepnaam had (CGVS 1, p. 18 en CGVS 3, p. 12-13). Het is des te opmerkelijker dat uw komst op voorhand afgestemd werd (CGVS 3, p. 11) maar dat u niet werd meegedeeld dat u best een roepnaam zou gebruiken (CGVS 3, p. 12). Bovendien wees Edmond u in de auto onderweg naar de huiskerk op de gevaren die bij een bekering komen kijken (CGVS 1, p. 11). Dat u op dat moment niet ingelicht werd dat u om veiligheidsredenen best een roepnaam koos, is op zijn minst opvallend te noemen.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Ten onrechte tracht hij het voorgaande af te doen als detail. Gelet op het aperte risico dat een deelname aan een huiskerk inhield voor verzoeker en de overige leden van de huiskerk en in acht genomen dat er ten gevolge hiervan, blijkens verzoekers eigen gezegden, als veiligheidsmaatregelen enkel roepnamen werden aangenomen en gebruikt in de huiskerk, is het weldegelijk in het geheel niet geloofwaardig dat aan verzoeker, wiens komst bovendien op voorhand werd afgestemd, niet op voorhand zou zijn meegedeeld dat ook hij uit veiligheidsoverwegingen best een roepnaam koos en gebruikte in de huiskerk. Dat verzoeker ervan zou zijn uitgegaan dat de overige leden zijn roepnaam zouden kiezen en dat hij niet genoeg tijd had om er één te kiezen, mist omwille van diezelfde reden aldus eveneens iedere ernst.

In het kader van het voorgaande, dient overigens eveneens te worden vastgesteld dat verzoeker, hoewel hij aangaf dat er bij zijn eerste huiskerkviering 28 personen aanwezig waren en dat er doorgaans een 12 tot 13 leden aanwezig waren bij de vieringen, enkel van de voorganger en vier andere leden de roepnaam kon verstrekken (administratief dossier, notities van het derde persoonlijk onderhoud, p.12). Redelijkerwijze mocht van hem worden verwacht dat hij zich, zo hij werkelijk een tiental keren deze huiskerk bezocht, meer (roep)namen zou kunnen herinneren.

Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat het niet doorleefd en niet plausibel is dat verzoeker, zoals hij op stereotiepe en ongenuanceerde wijze aangaf, in het geheel niets zou missen uit de islam en aan zijn bekering geen enkele negatief gevolg kon koppelen en hieraan geen enkele negatieve kant kon zien (administratief dossier, notities van het eerste persoonlijk onderhoud, p.17).

De geloofwaardigheid van verzoekers vermeende bekering en problemen in Iran wordt nog op ernstige en fundamentele wijze verder ondergraven door de wijze waarop hij zijn land van herkomst heeft verlaten. Gezien verzoeker blijkens het niet-betwiste feitenrelaas en hetgeen wordt aangegeven in het verzoekschrift op dat ogenblik zelf de situatie kennelijk ernstig vond, ervan uitging dat hij niet meer naar huis kon gaan en werd gezocht en daarom onderdook en besloot het land te verlaten en gezien verzoeker op dat ogenblik ook daadwerkelijk reeds in de negatieve aandacht zou hebben gestaan van de autoriteiten in zijn land van herkomst, die bij hem thuis langskwamen en het huis doorzochten, is het, gelet op de aperte risico's die zulks met zich bracht, in het geheel niet aannemelijk dat verzoeker ervoor zou hebben gekozen om zijn land van herkomst via de luchthaven, op legale wijze en met gebruik van zijn eigen paspoort, voorzien van een visum dat hij via een smokkelaar bekwaam, te verlaten. Evenmin is het aannemelijk dat hij zulks, zo hij werkelijk in de negatieve aandacht stond van de Iraanse autoriteiten, ongestoord kon doen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, vrees voor vervolging. Derhalve wordt in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd:

“Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen geloof te kunnen hechten aan uw beweerde bekering in Iran en de daaraan gekoppelde vluchtmotieven.”

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van uw initieel voorgehouden asielrelaas waarom u uw land van herkomst bent ontvlucht en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, heeft de verderzetting van uw geloofsactiviteiten in België duidelijk een opportunistisch karakter dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Het feit dat u een doopattest en een video van uw doop heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de

geloofwaardigheid en oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. U kan eenvoudigweg gedoopt zijn vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om dit te kunnen aanwenden bij uw verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft uw facebookprofiel, waar u christelijke boodschappen op post, kan worden opgemerkt dat uw bewering dat u christelijke zaken post sinds de eerste dag naar België kwam niet in overeenstemming is met de gevonden informatie. Uit een raadpleging van uw facebookprofiel blijkt dat u een account hebt aangemaakt in december 2019 maar dat uw eerste christelijke boodschap dateert van 1 juli 2020. Dit doet opnieuw afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Bovendien kan er, gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht kan worden dat u deze boodschappen wist alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst erop dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. U meent dat u de Ettelaat van Iran sterk is en dat er in het verleden priesters zijn gearresteerd (CGVS 1, p. 4). Dit zijn echter geen concrete indicaties dat uw facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt bovendien dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen in Iran, verzoekers religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven.

Met betrekking tot verzoekers aangevoerde activiteiten op de sociale media, dient, nog daargelaten de vraag of deze nu al dan niet reeds stammen uit december 2019, verder te worden opgemerkt dat uit het geheel van de voorliggende landeninformatie genoegzaam blijkt dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonde of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op de sociale media, waarbij hij deze laatste daarenboven niet voert onder zijn volledige naam, en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Verder weerlegt verzoeker de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze van hem mag worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op de sociale media verwijdt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van

herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Waar verzoeker tot slot wijst op het antiwesterse sentiment in Iran en tracht te laten uitschijnen dat hij omwille van zijn verblijf en verzoek om internationale bescherming in Europa zou riskeren om in Iran te worden gevisieerd of vervolgd, dient te worden vastgesteld dat ook dit niet kan worden gevolgd. Verzoeker zelf reikt immers geen informatie aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat een louter verblijf en verzoek om internationale bescherming in het Westen zouden kunnen volstaan om in zijner hoofde te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Uit het loutere gegeven dat er in Iran een antiwesters discours wordt gehanteerd, kan zulks namelijk in het geheel niet worden afgeleid. Uit de informatie zoals gehanteerd door verweerder blijkt in dit kader, zoals reeds hoger werd opgemerkt, daarenboven genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient andermaal te worden opgemerkt dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonst of aannemelijk maakt. Er kan geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op Facebook, hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou (dreigen te komen) staan en hij doet geen afbreuk aan de vaststelling dat van hem mag worden verwacht dat hij zijn berichten op Facebook voorafgaand aan zijn terugkeer verwijdt. Ook anderszins toont verzoeker op generlei wijze aan dat, waar, door wie, wanneer, om welke reden en in welke omstandigheden hij ten gevolge van zijn loutere verblijf en verzoek om internationale bescherming zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd in zijn land van herkomst.

De door verzoeker neergelegde stukken en documenten kunnen geen afbreuk doen aan het voorgaande.

De documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet concreet worden weerlegd of betwist, en mede gelet op het voorgaande, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien zij door verzoeker niet concreet worden weerlegd of betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"Uw documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw identiteit en die van uw familie, uw herkomst en het vervullen van uw legerdienst staan niet ter discussie, net zomin als uw scheiding. Uit de getuigenissen van M.F. (...) en zijn bijbehorende identiteitskaart en uit de foto's en video's waaruit uw christelijke activiteiten van u en de geloofsgemeenschap van België blijken, komt niet naar voor dat deze activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Deze kunnen eenvoudigweg zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen en met het oogmerk om deze te kunnen aanwenden bij uw verzoek om internationale bescherming. De video's en foto's die u hebt overhandigd waarmee u de gebreken binnen de islam en de slechte behandeling van christenen in Iran wil aantonen laten evenmin toe om bovenstaande conclusie te wijzigen. Deze zeggen immers niets over de oprechtheid van uw bekering. Het doopcertificaat en de video van uw doopsel werden hierboven reeds besproken."

Ook het bij het verzoekschrift gevoegde attest van "The Voice of Love" en de bij het verzoekschrift gevoegde nieuwe getuigenis van M.F. zijn geenszins van zulke aard dat deze een ander licht kunnen werpen op de voormelde vaststellingen. Deze stukken vertonen namelijk een kennelijk gesolliciteerd karakter, werden uitdrukkelijk en nadrukkelijk opgesteld ten behoeve van verzoeker en werden duidelijk opgesteld op diens vraag en met het oogmerk om deze aan te wenden in het kader van zijn procedure internationale bescherming en de onderhavige beroepsprocedure. Aan dergelijke attesten kan voorts hoogstens een ondersteunende werking worden toegekend, met name het vermogen om een intrinsiek geloofwaardige en overtuigende bekering en een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen zij echter in het geheel niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid omtrent deze elementen te herstellen, vormen zij geen indicatie of bewijs voor de ernst en de oprechtheid van het

religieuze engagement van de betrokkene en sluiten zij niet uit dat diens engagement en gedragingen in België en ten overstaan van de opstellers van deze attesten zijn ingegeven vanuit louter opportunistische overwegingen. Als dusdanig kunnen de neergelegde stukken inzake verzoekers religieuze activiteiten in België aldus geen afbreuk doen aan de hoger gedane vaststellingen.

De overige bij het verzoekschrift gevoegde documenten, inzake verzoekers opleiding in België, bevatten voor het overige op zich geen elementen die relevant zijn ter beoordeling van het voorliggende beroep en bevatten geen gegevens die aan het voorgaande afbreuk kunnen doen.

Verzoeker, die zijn vermeende bekering, problemen en vrees voor vervolging gelet op het voorgaande in het geheel niet aannemelijk maakt, kan met zijn verwijzing naar een aantal arresten die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het verleden velde in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan deze arresten kan, nog daargelaten dat een aantal van deze arresten handelt over de situatie in Marokko, Guinee en Kinshasa, namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook verzoekers verwijzing naar Europese rechtspraak te dezen tot slot niet dienstig. Verzoeker toont in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de betrokkenen personen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Gelet op het voorgaande toont verzoeker niet aan dat hij vroeger reeds vervolgd is geweest of slachtoffer is geweest van ernstige schade. Derhalve kan hij zich te dezen niet dienstig beroepen op de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoeker toont voor het overige niet aan op welke wijze *“het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt” in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt ook deze schending niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.9. Betreffende de door verzoeker bij aanvullende nota bijgebrachte getuigenis van zijn zus is de Raad vooreerst van oordeel dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn. Verder wijst de Raad erop dat een getuigenis van een rechtstreeks familielid die de voorgehouden problematiek van verzoeker bevestigt bezwaarlijk als objectief bewijsmateriaal kan worden beschouwd.

3.10. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT